

La ciutat del temps

Poemes

Marià
Manent

cció

EX-LIBRIS BIBLIOTECA DE CATALUNYA

Per a

Josep i Èmilie Carner,

amb gran admiració
i afecte.

Marià Manent.

27 - X -

1961

LA CULTURA
DEU TEMPS

REVISTA DE
FRANCESC S. S. S.

J. PEDREIRA, editor

Serra

LA CIUTAT DEL TEMPS

Frontispici de
FRANCESC SERRA

Poemes de
MARIÀ MANENT

DONATIU DE
L' INSTITUT D' ESTUDIS CATALANS

D'aquest llibre de MARIA MANENT, il·lustrat amb un frontispici de FRANCESC SERRA, se n'ha fet una tirada de 538 exemplars repartits com segueix: DOS EXEMPLARS en paper Japó, marcats A i B. UN EXEMPLAR en paper d'Holanda Van Gelder, no venal. 10 EXEMPLARS en paper de fil «Ingres» (Guarro), numerats de I a X. 25 EXEMPLARS en paper de fil Guarro, sense reimposar, numerats 1 a 25, i 500 EXEMPLARS en paper d'edició

EXEMPLAR

Dipòsit legal: B. 9953. - 1961

N.º de registre: 1604 - 61

Agustí Núñez, impressor - París, 208 - Barcelona

...über der wunderlichen Stadt der Zeit.

RILKE

NOTA PRELIMINAR

ALGUNS creuen que en la literatura catalana contemporània hi ha, quantitativament, un desequilibri dels gèneres, una desproporció massa favorable als llibres de poesia. Un il·lustre filòleg ha dit que si s'accentuava massa aquest predomini, ell s'inclinaria a escriure en alemany. En aquest punt, vull confessar-ho, tinc la consciència tranquil·la. No he contribuït gaire a agreujar el fenomen que alguns lamenten; el meu anterior llibre de versos, L'ombra i altres poemes, va publicar-se el 1931, fa exactament trenta anys.

Penso, per altra banda, que una abundosa producció poètica no ha d'ésser mai motiu d'alarma. Si, com es recorda en The Fire and the Fountain, "els poetes tenen el deure i el privilegi de preservar la vitalitat de la llengua", si "malden per

donar forma duradora a les inflexions del llenguatge de llur temps", no és de témer que aquest esforç sigui inútil. La diversificació literària, el saludable equilibri dels gèneres ja vindran algun dia. I a més —qui sap?— potser la poesia, com volia Richards, és un instrument de progrés biològic, perquè resol en harmonia els conflictes emotius i ens prepara així millor per a la vida. En tot cas, el poeta, més que cap altre artista de la paraula, manipula els mots amb delícia o amb ira; sap que el llenguatge és alhora una matèria difícil, hostil de vegades, afadida per l'ús, i un instrument de possibilitats prodigioses. Viu, és ben cert, al centre de la contínua tensió que es produeix entre l'estructura musical i l'estructura de la llengua parlada. Com Rabelais, veu el color dels mots —d'atzur, daurats, grisos—, n'asaboreix "l'articulació delectable" i li plau d'escoltar els sons de la llengua en els versos nous, com qui s'acosta a l'orella una petxina cercant-ne la remor vaga i secreta. Visions, perfums, enigmàtics auguris i records insondables són així salvats en el fluir dels dies. I les realitats que els poetes evoquen tenen sovint aquell misteri estranyament lluminós amb què ens sobten tot d'una, sota un cel rífol de setembre, les coses que illumina una llambregada de sol blanc i violent, totes voltades d'ombra.

Un dels enigmes que més m'han fascinat en aquests darrers anys és el de la primera espurna del poema, l'obscura naixença d'aquella "música anterior al concepte" de què ens parlà Mallarmé. M'ha preocupat una profunda contradicció observada entre dues escoles de comentaristes (filòsofs o poetes). Hi ha els qui asseguren que l'estructura originària brindada per la intuïció poètica és sempre més plena i valuosa que el poema mateix. Shelley veia en tot poema un eco incomplet d'aquella primera música. Segons Claudel, en canvi, la inspiració només dona una visió fragmentària, i la intel·ligència del poeta ha de completar-la, ha d'interpretar "aquella crida o mot enigmàtic i informe". Per qui ens decantaríem? Si és cert que el poeta s'entristeix de vegades perquè veu la distància que hi ha entre el fulgor de la boirosa intuïció primera i la seva expressió verbal, altres vegades observa un acord perfecte entre el poema acabat i el seu nucli originari. En opinió de Croce, no hi ha traducció o trasmudança del nucli germinal del poema: ell identificava intuïció i expressió. Però la cosa no em sembla pas tan senzilla.

Si la manera com sorgeix i actua la intuïció creadora varia de poeta a poeta, hi ha, amb tot, certs fenòmens que es repeteixen. Sumant nombroses experiències podríem deduir el caràcter involuntari de la "inspiració", i també l'excepció

que aquesta regla comporta: la intuïció poètica sorgint com una recompensa oferta a la tenacitat, a la paciència d'un art voluntari i humil. De vegades gairebé tot el poema és donat graciosament, però queda una petita zona buida, inacabada. No es troba la imatge reveladora, la cadència justa d'un vers. Passen dies, potser anys, fins que sorgeix inesperadament la nova intuïció que completa el poema. La inspiració és una dea que, després d'abocar generosament el corn abundós, el retira tot d'una amb inesperada avarícia.

La poesia ens espera de vegades al cor del silenci, en objectes, en éssers i concordances que inexplicablement se'ns tornen símbols i semblen condensar el misteri del món. Recordo un matí de febrer, en el parc d'una ciutat suïssa, ornat amb llargues rengleres de vells cedres. Més amunt de l'avinguda on jo passava hi havia conciliàbuls de xiprers i d'avets solemnes o aplecs de bedolls, joves encara, amb el brancatge nu: la silueta vagament femenina els feia semblar tímids en llur blancor frèvola i vaporosa. Prop meu, sota un dels cedres, s'estava un paó magnífic, una mica allunyat del tronc. Semblava conscient de la beutat de les seves plomes blaves, verdes, tornassolades; i havia posat el seu ròssec majestuós seguint exac-

tament la direcció de la branca més baixa. Hauríeu dit que volia fer observar als vianants la innegable semblança que hi havia entre la seva cua sedosa i estilitzada i l'afiligranament verd i gris del cedre. Era, immòbil, gairebé ritual, com una metàfora silenciosa. Vaig recordar la poesia del Yeats jove, la poesia de Mallarmé. Tot l'enigma de la realitat semblà, per un moment, concentrar-se en la mirada inexpressiva del paó i en la curiosa analogia que acostava la pompa immòbil del seu plomatge i la branca més baixa del cedre, humida encara de la boira nocturna.

I vaig recordar que la poesia neix, essencialment, d'un impuls metafòric, de la complaença misteriosa del qui sent la relació profunda dels éssers, i sap que hi ha una afinitat secreta entre realitats allunyades, fins i tot entre els éssers i les coses més discordants. Quan Marianne Moore, referint-se a la testa d'un lleó, l'anomena "ferotge crisantem", o quan Pasternak compara el lent congriar-se de la tempesta a la vida immòbil d'una crisàlide, sentim que la poesia descobreix concordances que la filosofia difícilment gosaria indicar. I pensem, potser, que tota poesia autèntica és, en el fons, religiosa. D'una vaga i obscura manera, en cercar l'afinitat dels éssers revela un impuls cap a l'Ésser, la fascinació que sent l'home davant el misteri de l'Únic.

Tot el llenguatge, observà Emerson, és metafòric, és poesia fossilitzada (*). Aquell matí de febrer vaig pensar que les imatges del poeta són, en certa manera, silencioses i vives com la que l'ocell immòbil em proposava sota el cedre. Perquè el gran privilegi i la torbadora paradoxa de la poesia és que li cal expressar amb paraules, amb les pobres paraules de cada dia, malmeses, decaigudes, oblidades de llur alba ardent, precisament "l'esplendor de la beutat —com digué Saint-Exupéry— que reposa sobre el silenci".

M. M.

(*) «Així com la pedra calcària del continent és formada per infinites masses de petxines procedents de bestioles minúscules, el llenguatge és fet d'imatges que ara, en l'ús secundari que en fem, ja no ens recorden llur origen poètic.»

THE TERRA CLARA

I

TERRA CLARA

DOS TEMES CELTES

I *El bosc fragant*

Ai amor, anirem
dins el bosc, escampant la rosada,
i veurem el salmó, i la merla al seu niu,
i la daina, i el cérvol que crida;

l'ocell més dolç a les branques cantant,
el cucut al bell cim de la verda garriga...
I la Mort no ens sabrà trobar mai
al cor del bosc ple d'aromes.

II *Una dona de muntanya demana
quietud perquè el seu fill
pugui dormir*

CASA, estigues quieta
i no féssiu brogit,
petits ratolins grisos
que sortiu cada nit.

Papallones nocturnes,
ah, les ales plegueu;
marietes daurades,
no moguéssiu ni un peu.

Xamerlí i polla d'aigua,
no voleu pel terrat.
Tu, coll-blau, no escridassis
vora el cim encantat.

Bestioles de l'ombra,
que a muntanya heu d'eixir,
no us mogueu fins que l'alba
ilumini el camí.

LA NEU QUE ES FON

LA neu que es fon és una blanca
geografia: illetes, continents;
i una zoologia: hi ha daines, arments,
foques al mar i un ibis a la tanca.

Talment el son, fosa la llisa
unitat vigilant, conjura un món
de solatge, més viu i més pregon,
que la tenebra irisa.

ABRIL

HEM dit adéu al març,
però encara blanqueja la neu fina de l'arç.
Quina flaire és amb mi, quin cant? No ho en-
devines?

La veu prima dels grills, l'alè de les glicines.

Lleu, la flor del perer és una dolça dama,
dreta sobre les fulles com en un prat. I mai
no se'n mou, amb l'ombrella blanca. Si alcés la
cama
trobaria l'espai.

ELFS A MONTSERRAT

CADA fulla dels boixos és un petit mirall
brunyit per la rosada, i en gerd amagatall
el rossinyol sospira. Una flor malva
tremola, inclina el tany, repica a missa d'alba.
Hi ha un polsim de lluna als olivers.
Els elfs passen, amb ales subtils. Duen lleugers
capells de lligabosc i una faldilla
de flor de bruc. La boira irisada ¡com brilla
quan volen entre alzines i roses de pastor!
Tímids, s'atansen, miren. Escolten la dolçor
del cant que surt de l'ombra, confós amb les cam-
panes.

Els cims són núvols grisos entre clarors llunyanes.
Els elfs s'han abocat al finestral. Els venç
la por i fugen, i duen al bosc olor d'encens.

EL DAVID DE LA CATEDRAL DE SALISBURY

AERI, en la grisor de la pedra, en el vent,
entre els crits de les gralles iròniques, t'in-
clines,
abstret damunt de l'arpa, a la música ardent.
Però una herba se't mou sobre les cordes fines.

Ara és verda i menuda aquesta arpa, que duu
al teu cos mineral una trèmula saba
del juny assolellat i feliç, mentre tu
escoltes, i qui sap si una abella et besava.

Més enlaire que el cedre, entre dos àngels greus,
no veus enamorats a la prada, el tord lliure
que xiula sobre l'herba dels morts. I vora els teus
brins de música, lluny, t'endevino el somriure.

VEREMADORES

(Per a un gravat d'E.-C. Ricart)

VÉENEN com a una dansa tranquil·la, com a un joc
que la tardor vigila;
passa llur juvenesa, segura, sota el foc
dels núvols alts i duu un alè d'argila.

Quan al marge reposen, tenen als dits encara
aquell rou de les vinyes on el setembre lluu;
i pesen dolçament, com un raïm madur,
sobre la terra clara.

NOIA A PORT-LLIGAT

No trobaríeu a l'eixida
del meu petit recer
sinó l'alga, la sorra humida.
Jo m'allunyo, amb vestit lleuger

de pirata, sota la lluna:
les oliveres ja m'han vist.
Ònix i nacre i rosa bruna,
la mar em crida amb un so trist.

NO HAS VINGUT

(Per a un gravat de Xavier Valls)

No has vingut. Els xiprers, les palmeres
i l'aigua amb els nenúfars: tot és estranya-
ment

pur. Una boira fina mig s'apaga o s'encén.
Hi ha un secret en el cel i en les fulles lleugeres.

És més amarg el meu
secret. Té melangia
l'aigua, el temple. No véns amb vel de neu
i ulls de flama. El mirall de l'aigua trencaria.

A MITJAN SETEMBRE

L LARGA com la carena, sobre el riu,
cada matí s'adorm la boira clara.
On són els lliris? S'ha tornat esquiü
el sol adesiara.

Però canten aloses cel amunt
i fan les herbes una olor més forta.
La vidiella no és un blanc repunt,
sinó una seda morta.

Amb cent ulls grocs ens mira el codonyer
quan el reflex de l'aigua se'ns apaga.
L'argent de l'albereda té el primer
tremolor d'un or vague.

No veureu a la posta aquells nacrats
dofins del juliol. És grisa i bistre.
La guineu caça vora els espadats
amb un lladruc sinistre.

I les aglans madures, pel camí,
es desprenen del calze. L'avellana
dringa pels sacs. La poma fa venir
el gaig a la solana.

I si l'avellaner duu el fruit vinent
en verdes arracades, és vermella
la pinassa, i les flors, vora el torrent,
es parlen a l'orella.

ALTAFULLA

A MB olor d'estiu m'esperes
com un núvol oblidat,
Altafulla, amb cent palmeres
i un castell de vi daurat.

Saules tens vora la via
i moresc a l'hort tancat,
i al rec l'aigua que somnia
si no corre el vent salat.

Ai, adéu, vila menuda,
oliveres, camp de blat!
Pels camins, vora la ruda,
l'ase té un pas delicat.

I com l'ordi de les eres
el cloquer s'ha endormiscat,
Altafulla, amb cent palmeres
i un castell de vi daurat.

ANDORRA A L'OCTUBRE

SÓN els bedolls flama viva
al bosc negre dels avets.
Diríeu que cremen drets.
Veus fum o és boira que arriba?

Tranquilla, dolça és la flama,
quieta en la pluja. Lluu
amb or d'albercoc madur
mig amagat a la rama.

AMB UN ORGULL DE SEDA

AMB un orgull de seda, de bronze i cel morat,
immòbil com la pedra,
plegat el ròssec, llarg, el paó s'ha posat
sota mateix del cedre.

S'assemblen de dibuix la seva lira
cansada i la darrera branca, d'un verd humit.
Núvia fosca, ell em mira
amb ull indiferent, com l'atzar o la nit.

VIATGE DE FEBRER

A les clotades, olivers obscurs
amagaven un vol de gralles tristes.
Pels conreus el morenc era marcit,
i entre les branques nues els nius eren una ombra.

Era un viatge cap a un món lleuger.
A l'horitzó muntanyes d'un astre, vaporoses.
Vora el tren, d'un color de lluna i de riu blanc,
amb plomes d'àngel l'ametller venia.

ADMINISTRATIVE INFORMATION

A summary of the administrative information for the project is provided in this section. This information includes the project title, the principal investigator, the sponsor, and the project start and end dates.

The project is being conducted at the University of California, Berkeley. The principal investigator is Dr. John Doe. The sponsor is the National Science Foundation. The project start date is 1/1/2000 and the end date is 12/31/2001.

II

FULLS DE BREVIARI

II

COLLEGE DE BREVETARI

SANT FRANCESC ES MORIA

PEIXOS vestits de lluna
i de rosa salvatge
espïen, riu amunt,
ton últim romiatge.

Les tórtoraes, amb ales
de núvol i de neu,
dalt dels verns fan un plany
més tremolós i lleu.

I ha sentit com un plor
de mare o de germana
un àngel que bevia
a la font muntanyana.

MYSTERIUM FIDEI

I *Has vingut de matí*

HAS vingut de matí, quan s'inclinava
el lligabosc florit a ran del mur.
Capella endins, quina mirada blava
m'ha donat el cel pur!

M'he ajupit com l'antiga
pols de Cafarnaüm, pel Seu camí;
he tremolat com l'herba i com l'espiga
al vent d'aquella túnica de lli.

II *Una noia combrega*

FEU-ME un vestit de roses i de neu
i llueixi tumbagues.
Tu véns, però t'amagues
com en un núvol lleu.

Poseu-me satalies
al front i flor d'acàcia, que s'estremia al blanc.
Tu véns, i t'escondies
com en un núvol blanc.

LA NIT

LA ciutat de la Nit s'obre, tranquila,
amb llums i places blaves. És silenci i cristall.
Diríeu que ens vigila
damunt aquesta vall
que es féu més olorosa amb el vent i la pluja
de setembre. Lluny, vagues, ara es senten renills.
¿És el dúgol en l'ombra o bé en carròssa puja
el Temps, que duu una barba de boscos i de grills?

El silenci es fa so d'aigües. La nit suau
ens vigila i ens pensa.
¡Oh Rei inconegut, que ens feres un palau
de beutat, de temença!

III
GENT

CARME ES POSA DE LLARG

ENTRE roses d'octubre avui camina
el teu abril lleuger;
avui, en el record, una lluna marina
de quan eres petita corona un oliver.

Et somriu la infantesa
al fons del teu mirall,
i encara et veus, com ombra en degotall,
la cabellera estesa.

Amb mirada suau, com la d'ahir,
una alegria tens que sembla melangia...
Sol tebi i núvols blancs travessin aquest dia,
cruixir de sedes, neu de gessamí.

ENTERRAMENT D'UNA NOIA A SALLAGOSA

J A esperava sentir-te, cant de la guatlla, imprecís i
segur,
i veure, com l'esperit de l'hivern, les petites con-
gestes llunyanes
daurades pel juliol vaporós, i el riu de muntanya
que lluu,
i l'alosa oblidant-se en el cant damunt les quin-
tanes.

Però a la vila quieta la mort no esperava trobar.
I tu vas, amagada en la fusta,
amb homes que duen alegres flors; i aquest silenci
parla de tu,
la per mi inconeguda. Se t'esborren el cant de la
guatlla i la neu, però et duu
l'Eternitat mel secreta. I, abella adormida, a la
cella t'ajusta.

VORA EL RIN
UNA MONJA MEDITA

DES del vaixell et veiem, grisa,
menuda en l'ombra. Duus un llibre obert.
Llegeixes i medites com al cor d'un desert.
No mires el riu tèrbol que s'irisa

amb banderes i roba volciant
a les lleugeres barques:
veus els cedres del Líban i ovelles a Madian
i el pas dels patriarques.

Tranquilla, se'ns acosta la teva solitud;
però si cloc els ulls, et veig, lluny de la riba,
en un vent alt, en una llum esquiva,
com un ocell perdut.

ELL PASSAVA, CAPBLANC...

ELL passava, capblanc, com si parlés
amb els arbres. A terra, la vidalba
feia fines congestes, o floria una malva.
Ell mirava les branques dels seus avellaners.

Ara no hi és. Té son i no es desperta,
lluny de l'olivereda i dels costers.
Maduraran els fruits, la casa serà oberta,
i quan el vent murmuri, sempre més
sentiré aquell pas lent a la sorra deserta.

NOIA FRANCESA
A LA NATIONAL GALLERY

COM dues barques en un riu
de beutat —amb falgueres a la riba,
saücs en flor i un vent olorós i furtiu—,
que s'aparten o es troben en la claror més viva
d'algun revolt, així passàvem, lents,
entre clares imatges. Tu miraves
les donzelles d'antany, les sedes blaves,
els freixes en els cingles d'Itàlia, les ardents
nuvolades damunt les deesses antigues
i els cavallers daurats.

Amb ulls grisos miraves els posats,
i el misteri dels rostres, i el verd de les garrigues.
Miraves llargament, abstreta. Al teu entorn
la gent parlava. Tu no els veies, mansa,
fina com un pollancre en la brisa, dejorn,
vora els camins de França.

I semblaves perduda en el secret
de les vides, dels segles; tan remota
com la deessa nua o l'antiga devota
amb el cabell desfet.

MORT D'UN POETA

In memoriam M. F.

No has volgut aquells oms altíssims de París,
ni el celatge feixuc davant la teva cambra:
has tornat — com un cérvol sagnant o enyoradís
al bosc de mel i d'ambre.

T'ha vetllat el teu cel
en la tempesta inacabable i dura,
i, ulls clucs, devies veure la teva mar fidel,
l'espígol de l'altura.

LA TOMBA DE RILKE

(RAROGNE, VALAIS)

REPOSES en l'extrem
cementiri, damunt la roca fosca,
amb l'heura muntanyana, que no tem
el gebre del febrer. Tens una creu ben tosca,
de fossar de pastors i camperols,
i ceneix el teu clos una pedra corcada
com les arques de núvia. Neus i sols
han fet grisa la creu, amb color de boirada.
Però en la teva tomba hi ha una mica d'urc:
un escut cisellat, una mica de faula
de l'Àustria antiga, coronant el burg
solitari i extrem de la teva paraula.

Ací reposa el front que s'inclinà sovint
al silenci i a l'ombra;
i quan el vent dels Alps la neu escombra
damunt l'herbeta morta, els camperols, venint
de les vinyes, on tenen els ceps forma de lira,
no saben que s'amaga sota la creu el blau
i la por dels teus ulls d'infant, i que sospira
l'heura sobre el teu cor que ignorava la pau.

A LA MEVA FILLA MARIA
QUAN TENIA UN ANY,
EN TEMPS DE GUERRA

SE'NS acosten al ràfec les branques de l'avet
i, lluny, quin so pregon fa estremir la finestra?
És trista la muntanya al cor del fred,
i és trista aquesta olor de la pobra minestra.

Com la rel, com el fruit en la boira de l'hort,
damunt la sina clara vas nodrint-te, adormida,
i s'assembla al silenci de la mort
aquest tebi silenci de la vida.

Í N D E X

<i>Nota preliminar</i>	11
----------------------------------	----

I TERRA CLARA

DOS TEMES CELTES :

I <i>El bosc fragant</i> (1927)	21
II <i>Una dona de muntanya demana quietud perquè el seu fill pugui dormir</i> (1929).	22
<i>La neu que es fon</i> (1937)	23
<i>Abril</i> (1937)	24
<i>Elfs a Montserrat</i> (1946)	25
<i>El David de la catedral de Salisbury</i> (1949).	26
<i>Veremadores</i> (1950)	27
<i>Noia a Port-Lligat</i> (1954)	28
<i>No has vingut</i> (1955)	29
<i>A mitjan setembre</i> (1960)	30
<i>Altafulla</i> (1960)	32
<i>Andorra a l'octubre</i> (1960)	33
<i>Amb un orgull de seda</i> (1960)	34
<i>Viatge de febrer</i> (1960)	35

II FULLS DE BREVIARI

Sant Francesc es moria (1946) 39

MYSTERIUM FIDEI :

I Has vingut de matí (1948). 40

II Una noia combrega (1953) 41

La Nit (1960) 42

III GENT

Carme es posa de llarg (1948) 45

Enterrament d'una noia a Sallagosa (1958). 46

Vora el Rin una monja medita (1958) 47

Ell passava, capblanc... (1960). 48

Noia francesa a la National Gallery (1960). 49

Mort d'un poeta (1960) 50

La tomba de Rilke (1960) 51

*A la meva filla Maria quan tenia un any, en
temps de guerra* (1960). 52

BIBLIOTECA DE CATALUNYA

1001267094

Biblioteca
de Catalunya

Adj. D-IEC-CPJ0

Cl. 1001267094

Top. 2001-8

24514

Governament de Catalunya
Departament de Cultura

863.27

Els llibres de l'Óssa Menor

Col·lecció LES QUATRE ESTACIONS

volums publicats

I. *S. Espriu* APROXIMACIÓ A TRES
ESCULTURES DE SUBIRACHS

II. *G. Ferrater* DA NUCES PUERIS

III. *M. Manent* LA CIUTAT DEL TEMPS

de pròxima publicació

IV. *T. S. Eliot* QUATRE QUARTETS